

1. Voorstel

Het is alweer een week geleden dat Marieke haar naam onder aan de trap hoorde roepen. Hoe vaak was dat niet gebeurd de laatste tijd...

De ene keer wilde haar vader even iets regelen omdat hij de volgende dag later thuis zou komen en zij dus voor haarzelf moest koken. Een andere keer omdat hij direct na het eten naar een belangrijke vergadering moest zodat ze 's avonds alleen thuis zou zijn. Het was zelfs eens gebeurd dat hij een hele nacht niet thuis was geweest, wat ze allebei achteraf eigenlijk niet prettig hadden gevonden.

'Het kan niet anders, Marieke,' had Marieke's vader gezegd. 'Je wordt binnenkort dertien jaar en je begrijpt dat ik het ook niet prettig vind om je een nacht alleen te laten, maar toch hoop ik dat je het kunt. Het zal misschien weleens vaker gebeuren. Vraag anders Floor of zij bij je komt logeren.'

Natuurlijk had Marieke zelf ook al aan Floor, haar beste vriendin, gedacht. Maar Floor had een strenge moeder en die zou het vast niet toestaan.

Die allereerste nacht dat ze alleen thuis was had ze niet veel, in elk geval onrustig, geslapen. Ze was op haar gewone tijd naar bed gegaan, had de sloten op de voor- en achterdeur goed gecontroleerd en het licht in de keuken en kamer laten branden. De gordijnen op haar slaapkamer had ze al dicht toen het nog licht was. Ze wist zelf niet waarom ze dat gedaan had, maar het was een plotselinge ingeving geweest. Toen ze de trap op naar boven liep, had ze goed geluisterd naar iets wat er niet was. Eenmaal in bed bleef ze luisteren, naar onbekende geluiden, zowel

binnen als buiten. Terwijl ze luisterde was ze soms even in slaap gevallen, daarna weer wakker geschrokken, weer liggen luisteren en weer... De nacht was voorbij gekropen. Er was niets bijzonders gebeurd, geen inbrekers, geen gluurders of andere enge mensen... Ze voelde zich alleen niet uitgerust de volgende dag.

Marieke is niet eens verbaasd als ze haar vader weer hoort roepen.

‘Marieke, kom je even bij me?’

Als ze op de bank zitten vraagt hij: ‘Vind je het vervelend als ik weer een nacht weg zou blijven?’ Hij kijkt haar door-dringend aan.

Marieke wendt haar hoofd af. Ze wil eigenlijk niet laten merken dat ze bang is.

‘Zeg het eerlijk, Marieke, vind je het vervelend?’

‘Ja pap, eigenlijk wel. Ik ben niet zo’n held. Vorige week heb ik slecht geslapen toen ik ’s nachts alleen was. Maar misschien gaat het nu beter.’ Ze durft hem niet aan te kijken omdat ze tranen voelt opkomen. Natuurlijk merkt haar vader dat. Hij slaat een arm om haar schouder.

‘Ik heb eigenlijk al een oplossing bedacht.’ Hij kijkt haar vriendelijk glimlachend aan, maar zijn ogen kijken ernstig.

‘Je hebt al een oplossing bedacht? Wat bedoel je precies?’

‘Je weet dat ik over enkele maanden weer terug moet naar Afghanistan. Daarom moeten we proberen iets te regelen. Ik wil en kan je natuurlijk niet alleen laten.’

Dat begrijpt ze. Het is duidelijk dat haar vader weer terug moet. Als beroepsmilitair heb je je plicht te vervullen.

‘Kun jij je nog herinneren dat we twee jaar geleden mijn jongere zus Astrid, haar man en hun twee kinderen Talita en Marvin in Portugal hebben bezocht? Een paar maanden na ons bezoek is Astrid gescheiden, zoals je weet, en nu heeft ze besloten dat ze weer terug wil naar Nederland. Je

hebt haar sinds die tijd niet meer gezien en daarom heb ik haar uitgenodigd om aanstaande zaterdag bij ons te komen. Dan kunnen we gezellig samen eens praten. Weet je, Marieke, ik heb Astrid aangeboden voorlopig bij ons te komen wonen, omdat ze nog geen woonruimte heeft. In elk geval tot ik weer terug ben uit Afghanistan. Wat vind je van dat voorstel?

‘En Talita en Marvin dan?’

‘Zij komen dan natuurlijk ook hier wonen. Dat is geen probleem. Ons huis is groot genoeg. Maar ik zeg het je nadrukkelijk, jij moet het ook willen...’

Marieke kijkt stil voor zich uit. Ze is een beetje overrompeld. Haar vader gaat weg en Astrid wordt de baas in huis. Toen ze in Portugal was, vond ze Astrid aardig. En Marvin ook. Met hem heeft ze veel gechat. De laatste tijd echter helemaal niet meer. Maar Talita was toen zo bazig...

‘Ik weet niet wat ik ervan vind, pap. Maar ik begrijp dat het niet anders kan.’

Haar vader staat op en gaat gehurkt voor haar zitten. Hij neemt haar hoofd tussen zijn beide handen en kijkt haar ernstig aan. ‘Je begrijpt dat ik liever ook had gewild dat dit niet nodig zou zijn. Maar mama is gestorven en wij moeten samen verder. Ik vind het knap van je dat je zo reageert. Mama zou trots op je zijn.’ Hij trekt haar naar zich toe en drukt haar stevig tegen zich aan. ‘We zullen er het beste van maken, Marieke, jij en ik samen! Dat beloven we elkaar. Oké?’

‘Ik zal mijn best doen, papa.’ De tranen die ze uit haar ogen knippert veegt ze stiekem af aan haar schouders...

‘Ik zal Astrid zeggen dat we blij zijn dat ze zaterdag bij ons komt. We gaan er gewoon een gezellige dag van maken. Zij kan dan iets over zichzelf vertellen en jij mag haar natuurlijk alles vragen wat je over haar, over Talita en Marvin wilt weten. Ik denk dat je haar best aardig zult vinden.’

‘Wanneer heb je dit allemaal geregeld?’

Marieke vermoedt ineens dat haar vader de laatste dagen veel contact met zijn zus heeft gehad.

‘De laatste drie, vier weken. Ik ben vorige week zelfs een keer naar Portugal geweest. Toen jij die nacht alleen was...’

Marieke kijkt hem ontzet aan. Dat haar vader zonder het te zeggen naar Portugal is geweest! Stel je voor dat hem iets was overkomen. Een vliegtuigongeluk bijvoorbeeld. Hij had het toch tegen haar kunnen zeggen. Had hij dan helemaal geen vertrouwen in haar gehad? Of juist wel. Hij had haar immers als het ware gedwongen om alleen te blijven.

‘Wat ben je stil!’

Marieke kijkt hem aan. Ze knikt langzaam met haar hoofd.

‘Stel dat je onderweg iets was overkomen. Dan had ik van niets geweten...’

Het klinkt verwijtend.

‘Marieke, meisje, ik weet toch wat ik doe.’

‘Dat kun je gemakkelijk zeggen. Wat als het vliegtuig motorpech had gekregen? Of als je een dronken automobilist was tegengekomen? Of... of... er had zo veel kunnen gebeuren...’

‘Maar Marieke, daar moet je toch niet vanuit gaan. Kom op meissie, waar is je optimisme ineens gebleven. Je begrijpt toch dat ik haar persoonlijk wilde vragen. Lijkt het je niet leuk dat Astrid hier komt en voor je gaat zorgen? Ze zal je heus niet gaan bemoederen of zoiets, zo’n type is het helemaal niet. Integendeel, ze zal je zoveel mogelijk vrij laten, dat doet ze ook met haar eigen kinderen. Je kunt op haar rekenen, je zult vast en zeker goed met haar kunnen praten en overweg kunnen, geloof me.’

‘Dat geloof ik ook wel, maar...’ Ze is heel even stil. ‘Het idee dat er voortaan een andere vrouw is die alles regelt. Oké, het is tante Astrid dan wel, maar toch. Ze zal anders zijn dan mama.’

‘Natuurlijk, Marieke. Natuurlijk zal ze anders zijn. Maar ze heeft het beste met je voor. Ze begrijpt ook wel dat het moeilijk voor jou is. Toch denk ik dat dit de beste oplossing is. Echt waar. Toe, stel me niet teleur.’

‘Goed papa, ik zal mijn best doen. Beloofd.’ Dan schiet haar nog iets te binnen:

‘Pap, één vraag nog.’ Marieke kijkt haar vader met een nieuwsgierige blik aan. ‘Hoe gaan Talita en Marvin jou noemen? Toch geen papa hè!’

‘Nee hoor, ik ken maar één meisje dat me papa mag noemen! Nee, ze noemen me gewoon bij mijn voornaam. Erik dus. En als je wilt mag jij me ook Erik noemen. Soms is dat misschien wel duidelijker voor iedereen. Maar,’ en nu heeft haar vader pretoogjes, ‘ik blijf voor altijd je papa. Begrepen?’

2. Astrid

Die zaterdag haalt Marieke's vader Astrid, Talita en Marvin al vroeg van het station. Hij brengt de twee kinderen naar hun opa en oma en Astrid neemt hij mee naar huis. Ze hebben afgesproken dat Marieke rond elf uur de koffie klaar heeft. Marieke heeft deze ochtend zelfs een cake gebakken.

Erik en Astrid rijden precies om elf uur de oprit op en even later staan ze in de keuken. Astrid omhelst Marieke spontaan en hartelijk. Het geeft Marieke een warm gevoel. Ze voelt dat de genegenheid van Astrid gemeend is.

Terwijl Marieke even later de cake snijdt vertelt Astrid dat ze vier of vijf dagen in Nederland blijven. Ze moet een aantal zaken regelen op het stadhuis. Veel formulieren moeten worden ingevuld, zoals voor de kinderbijslag en de huisvesting. Ook wil ze alvast wat nieuwe meubels kopen omdat ze besloten hebben bijna niets mee te nemen uit Portugal, alleen wat waardevolle spullen en kleding. Bovendien wil ze zich in laten schrijven bij een uitzendbureau en moet ze inschrijfformulieren halen van de scholengemeenschap waar Talita en Marvin heen gaan na de verhuizing. Het is dezelfde school waar Marieke en Floor op zitten. Hoewel Talita ruim twee jaar ouder is, zit ze maar één klas hoger. Derde klas havo. Marvin zit in de vierde van het atheneum.

'En als er tijd over is komen ze aanstaande woensdag nog even langs om jou te feliciteren met je verjaardag,' besluit Astrid een lange opsomming van de komende gebeurtenissen.

Astrid vertelt vervolgens heel eerlijk en open aan Marieke over haar huwelijk, de geboorte van Talita en Marvin en de scheiding van Ricardo, een Portugese man die ze tijdens een vakantie in Portugal had ontmoet. Ook vertelt ze dat Ricardo haar al jaren ontrouw was, iets waar ze bij toeval achterkwam. Haar besluit stond toen direct vast: ze wilde scheiden. Ze had snel Erik ingelicht en deze had er op aangedrongen dat zij en de kinderen naar Nederland terug zouden keren.

‘En eerlijk gezegd Marieke, ik ben blij dat ik de uitnodiging van je vader na lang aarzelen heb aangenomen. Ik begrijp dat jij er wat meer moeite mee hebt, maar ik beloof je dat wij je de vrijheid zullen geven die je altijd gewend bent. En als je problemen hebt kun je altijd bij me terecht en zal ik je proberen te helpen. Klinkt dat goed?’

Marieke knikt bescheiden en weet niet direct een antwoord. Ze waardeert de oprechte woorden van Astrid. Daarom loopt ze naar haar toe en geeft haar een zoen op beide wangen.

Vervolgens gaat ze naar haar eigen kamer en sluit zich af door de oortjes van haar i-pod in te doen...

Na de lunch besluiten Astrid en haar vader een wandeling te maken en een aantal afspraken door te nemen. Marieke hoeft daar niet bij te zijn.

‘Vinden jullie het goed dat ik naar Floor ga?’ En tegen Astrid zegt ze: ‘Dat is mijn vriendin.’

‘Natuurlijk. Kom je tegen zessen terug? Dan willen we graag samen naar restaurant De Gelderkamp.’

3. *Floor*

*M*arieke loopt naar het telefoontoestel en toetst het nummer van moeder en dochter Wijtman in. Ze weet dat Floors moeder een hekel heeft aan onverwachte bezoekjes.

‘Met mevrouw Wijtman.’

‘Dag mevrouw Wijtman. U spreekt met Marieke. Is Floor ook thuis?’

‘Ja hoor, wat wil je van haar?’ Marieke verbaast zich iedere keer weer over deze onvriendelijke opmerking. Alsof een of andere onbekende snoeshaan haar belt. Floors moeder kent haar nu toch zo langzamerhand wel een beetje, zou je denken. Maar nee hoor. Iedere keer zegt ze weer: ‘Wat wil je van haar?’ Arme Floor.

‘Zou ik haar even kunnen spreken?’

Marieke voelt een aarzeling aan de andere kant van de lijn.

‘Ja, dat kan wel. Ik zal haar even roepen. Een ogenblik.’

Marieke is opgelucht. Het duurt lang voor de telefoon weer opgenomen wordt.

‘Met Floor.’

‘Hoi Floor, met Marieke. Is het goed dat ik even bij je langs kom? Ik heb groot nieuws! Of heb je iets bijzonders vanmiddag.’

‘Nee hoor. Ik zal even aan mijn moeder vragen of het mag. Moment.’

Marieke hoort Floors stem zachtjes iets vragen. Haar moeder staat waarschijnlijk naast haar.

‘Wie is dat dan?’ hoort ze.

‘Ach mam, dat weet je toch. Marieke, mijn vriendin. Ze is hier al eens eerder geweest! Je weet wel, haar moeder is

ruim een jaar geleden overleden. Je vond haar heel aardig. Mag het, mam?’

‘O, die. Natuurlijk, nou weet ik het weer. Heb jij je huiswerk voor maandag al af?’

‘Ja, mam.’

‘Nou goed dan.’

‘Marieke, het mag. Hoe laat kom je?’

‘Zo meteen? Is dat goed?’

‘Ja hoor, prima.’

‘Tot zo!’

Marieke is opgelucht. Ze verheugt zich erop Floor te vertellen wat er thuis bij hen gaat veranderen.

Sinds het overlijden van haar moeder heeft ze een bijzondere band met Floor. Van meester Herman hoorde ze hoe verdrietig Floor was geweest toen haar moeder stierf. Ze zaten toen nog in groep acht van de basisschool. Meester had Marieke kort na de begrafenis eens terzijde genomen en gevraagd of ze zich het verhaal van de cycloop Polyphemos nog kon herinneren. Marieke’s moeder had dat verhaal eens in de bibliotheek, waar ze al jaren als bibliothecaresse werkte, verteld.

‘Ja, hoezo?’ had ze niet begrijpend geantwoord.

‘Weet je nog dat we gisteren met klei hebben gewerkt in de klas?’

‘Ja.’

‘Heb je gezien dat Floor zich afzonderde en helemaal alleen aan een tafeltje stond te kleien?’

‘Ja, ik heb het wel gezien, maar er verder niet op gelet. Hoezo?’ Ze keek meester Herman vragend aan. Had ze dan iets bijzonders moeten opmerken?

‘Floor maakte een vrouwenfiguur van klei.’

‘Een vrouwenfiguur van klei?’ Marieke keek meester Herman verbaasd aan. Wat wilde hij haar vertellen?

‘Ja, een vrouwenfiguur van klei. En weet je wat ze zei toen ik vroeg waarom ze dat maakte?’

Marieke haalde haar schouders op en keek meester Herman fronsend en langzaam nee schuddend aan.

‘Floor zei: “Als Marieke’s moeder ons in de bieb een verhaal vertelde, kneedde ze altijd iets van klei. Alsof dat wat ze maakte echt tot leven kwam. Ik moet nog vaak aan haar denken. Ze kon zo boeiend vertellen over de geschiedenis. Ze gaf je het gevoel dat je het mee beleefde, erbij was. En door de figuurtjes van klei kreeg je een band met haar.”’

‘Echt?’ Marieke keek meester Herman verrast aan.

‘Ja, echt. Zo zei ze het en ze hoopte door een beeldje te maken van een vrouw ze de band met jouw moeder weer even zou voelen.’

‘Wat lief van Floor. En wat bijzonder!’ Haar stem klonk schor. Ze moest met haar ogen knipperen om de opwellende tranen tegen te houden. Ze wilde niet huilen.

‘Weet je, Marieke, ik vind Floor een heel bijzonder en lief meisje. Ik heb het idee dat ze zich eenzaam voelt. Vaak blijft ze zich een beetje afzonderen, ze loopt achter de groep aan. Het lijkt of ze in de schaduw van de klas aanwezig is. Ze wordt weleens door een aantal kinderen uit de klas gepest, maar je hoort haar er nooit over, terwijl we er in de klas zo vaak over praten.’

‘Ik heb het gemerkt. Ik vind het niet eerlijk en zeg dat dan ook tegen die kinderen. Dan stopt het vaak even, maar later gebeurt het gewoon weer.’

‘En zeg je dan ook iets tegen Floor? Bescherm je haar? Troost je haar misschien?’

‘Ik krijg niet echt contact met haar. Ze sluit zich voor iedereen af, ook voor mij. Ik heb weleens ge-sms’t en een e-mailtje gestuurd. Maar ze heeft er nooit op gereageerd en ook nooit iets tegen me gezegd.’

‘En nu? Nu je weet wat ik je verteld heb?’

‘Ik ga met haar praten. Ik zal haar vragen of we vriendinnen kunnen worden. Dat wil ik graag, niet uit medelijden, maar omdat ze me aardig lijkt.’

‘Ik zou dat heel fijn vinden, Marieke.’

‘Ik doe ’t meester, dat beloof ik.’

‘Fijn, Marieke. Ik vind dit geweldig van jou en heel fijn voor Floor.’

Ze keek meester Herman aan en meester haar. Hij gaf haar een hand en knipoogde.

‘Weet je wat we doen? Ik geef jou en Floor morgenochtend zogenaamd een opdracht. Ik zeg tegen de klas dat jullie iets voor juf Gerrie moeten maken. Ondertussen gaan jij en Floor samen maar eens praten. Aan het eind van de ochtend leveren jullie een tekening bij me in die jullie samen hebben gemaakt. Vind je dat een goed idee?’

Marieke was enthousiast. ‘Maar waar moeten we dan zitten?’

‘Ik kijk wel even welk kamertje morgenochtend vrij is. Dat komt voor elkaar. En als er geen ruimte is ga je maar bij juf Gerrie in de klas zitten.’

De volgende ochtend vertelde Floor, na een wat aarzelend begin, door wie en hoe ze steeds werd gepest.

‘Elke dag, nog steeds?’ Marieke herinnerde zich dat Floor het jaar ervoor, in groep zeven, veel werd gepest en dat ze er toen een spreekbeurt over hield. Dat was heel moedig en het maakte veel indruk op haar klasgenoten.

‘Dus het is weer opnieuw begonnen!’

Floor knikte.

‘Wat doen ze dan? En wie? En weet je waarom?’ Ze voelde zich schuldig omdat ze verwacht had dat het na die spreekbeurt wel over zou zijn. Ze realiseerde zich dat ze toen minder oog voor Floor had omdat in die periode haar moeder borstkanker kreeg en eraan overleed.

‘Ik weet niet waarom. Vooral de meisjes doen het. Ze zeggen niets tegen me als ik iets vraag of eens iets zeg. Ze negeren me en soms lopen ze gewoon weg als ik bij een groepje ga staan. Alle meiden hebben een hekel aan me.’

‘Op één na, Floor! Ik niet.’

‘Nee, jij niet. Dat is waar.’

Tot slot vertelde Floor hoe ze zich erop verheugde dat ze na de zomervakantie eindelijk naar een nieuwe school zou gaan...

Marieke kon zich dat helemaal voorstellen.

Op de tekening die ze om twaalf uur aan meester Herman gaven, hadden ze twee meisjes getekend, hand in hand lopend, op de rug gezien. In de verte stond een groot gebouw. Hun nieuwe school!

Als Marieke 's middags bij Floor is, vertelt ze uitgebreid over haar gescheiden tante en over haar neef en nicht. Hoewel het een tijd geleden is dat ze hen tijdens een vakantie in Portugal bezocht, weet ze zich haar nicht Talita nog goed te herinneren.

‘Er was iets bijzonders met haar,’ herinnert Marieke zich.

‘Tets bijzonders?’ Floor kijkt Marieke nieuwsgierig aan.

‘Haar brutaliteit. Dat was het, nou weet ik het weer. Ze was heel brutaal tegen haar moeder. En als mijn tante er iets van zei, liep ze scheldend weg en knalde ze de deur op een vreselijke manier achter zich dicht.’

‘Hoe oud is Talita eigenlijk?’

‘Vijftien jaar. En Marvin is een jaar ouder.’

Marieke kijkt Floor even aan. Ze glimlacht om de herinnering aan Talita. Dan zegt ze: ‘Morgen zul je haar waarschijnlijk zelf ontmoeten. Je komt toch ook?’

‘Natuurlijk kom ik.’